

[Kristian Nygaard.]

man næsten tro, det skal være en Anbefaling, at vor store Velgører England og vore tre Brødrelande allerede har forstaaet Betydningen af at lokke saa mange som muligt ind i Spillelidenskabens fordærvende Klør. Men naar man saa læser § 9, hvorefter Modtagelse af Indskud til Tipning fra Børn og unge Mennesker under 18 Aar er forbudt, kan man godt være bekendt at opfatte denne Paragraf som en Slags Undskyldning for hele Foretagendet. § 9 er for mig et tydeligt Vidnesbyrd om, at Regeringen erkender, at Spil af den Karakter, der her er Tale om, er umoralsk, og at det allerbedste vilde være, om Børn og unge under 18 Aar blev holdt i fuldkommen Uvidenhed om, at Loven om Tipning eksisterer. Indtil videre vil jeg dog tro, at den højtærede Finansminister vil erkende, at § 9 meget vel kan være med til at ægge og vække Spillelysten hos de 16—17-aarige. Ved at tale med de lidt ældre Kammerater om Tipning vil Længslen efter at blive voksne nok til at komme i Spillealderen let blive saa stærk, at de falder for Fristelsen og køber Tipskuponer, før de er fyldt de lovbestemte 18 Aar. De kan lade de ældre Kammerater købe Kuponer, siger man. Ja, men i mangfoldige Tilfælde kan de ogsaa selv købe dem. Saa vidt jeg kan se af Lovforslaget, er det i Butikkerne man skal skønne over, om de paagældende er i den rigtige Alder, og der vil saadanne 16—17-aarige ofte komme til at staa over for jævnaldrende, og det bliver saaledes, for at sige det rent ud, Børn, der skal skønne, om Børnene paa den anden Side af Disken er voksne nok.

Hvis denne § 9 vedtages, forekommer det mig, at man med Rette kan hævde, at Loven om Tipning bliver en Lov, der direkte opfordrer til Lovbryderi fra Hjem til Hjem, fra Sogn til Sogn Landet over. Regering og Rigsdag kan da let, hvis Lovforslaget bliver vedtaget, komme til at øve en nedbrydende Gerning paa en ikke ringe Del af den Ungdom, der netop skulde styrkes og hjælpes gennem denne Lov.

Den højtærede Finansminister henviste i sin Forelæggelsestale til den udførlige Redegørelse for Lovforslaget og Baggrunden for dette, som blev givet af hans Forgænger ved Fremsættelsen af Lovforslaget i Fjor. Ved denne Lejlighed udtalte den daværende Finansminister, den nuværende Ordfører for Venstre, at man efter forskellige Beregninger, baseret paa Erfaringerne fra Sverige, kunde regne med, at der f. Eks. med en Om-sætning paa 30 Mill. Kr. vilde fremkomme et Nettooverskud paa ca. 4,5 Mill. Kr.

Af disse 4,5 Mill. Kr. vilde Idrætten

efter de her foreslaaede Fordelingsregler faa 2,5 Mill. Kr., medens de andre 2 Mill. Kr. tænktes anvendt til kulturelle og velgørende Formaal. Hvis Lovforslaget bliver Lov, som det foreligger, vil det altsaa sige, at der skal trækkes 30 Mill. Kr. ud af Spillernes Lommer for at skaffe Idrættens forskellige Grene et Tilskud paa 2,5 Mill. Kr. Mon Flertallet i Folketinget dog ikke vil mene, at det selv i en vanskelig Tid er en alt for mærkelig Form for Økonomi? Kan der virkelig her tales om et Lovforslag som et Led i Genopbygningen?

Ser vi paa Fordelingen af de 30 Mill. Kr., hvorefter Staten forlods faar 6 Mill. Kr. — det er nu straks 2,4 Gange det Beløb, Idrætten faar — og senere yderligere 15 pCt.s Andel i Gevinsterne, faar man let det Indtryk, at det først og fremmest er Staten, der skal hjælpes. Det oplyses endvidere, at 15 Mill. Kr. skal anvendes til Gevinster. Saa er der altsaa i den tænkte Situation 9 Mill. Kr. tilbage, og da man kun regner med 4,5 Mill. Kr. som Nettooverskud, vil altsaa Administration, Afskrivning og lignende Udgifter ogsaa andrage 4,5 Mill. Kr., en Sum, der nærmer sig det dobbelte af, hvad Idrætten faar udbetalt. Hvis Landets øvrige Økonomi blev ledet efter de samme Principper, tror jeg, at vi meget hurtigt vilde faa andet at tænke paa herhjemme end at øve Idræt.

Jeg vil dernæst gerne gøre et Par Bemærkninger om Lovens Virkemaade. Bevilningerne skal gives til et Aktieselskab, der kan komme til at bestaa af 4 Aktionærer: Staten, der faar Aktiemajoriteten paa 70 pCt., Dansk Idræts-Forbund, De Danske Skytte-, Gymnastik- og Idrætsforeninger og De Danske Gymnastikforeninger. Disse 3 Idrætsforbund faar altsaa efter Forslaget tildelt 30 pCt. af Aktiekapitalen. Nu er der imidlertid sket dette, at De Danske Gymnastikforeninger, der tæller ca. 120 000 Medlemmer, paa deres Landsdelingsførermøde i Ryslinge for nylig har taget bestemt Afstand fra den Maade, som det her er foreslaaet at skaffe Midler til Støtte for Idrætten paa. I en Resolution, der blev enstemmigt vedtaget, hedder det bl. a. — jeg beder om den højtærede Formands Tilladelse til et kort Citat —:

„Vi mener, at det for sund Opdragelse er en meget farlig Sag at sammenblande Spil og Idræt, og at der umuligt kan skabes noget opbyggende og værdifuldt ved at appellere til Spillelidenskab, der bevisligt for mange unge bryder meget ned. Heller ikke i dette Forhold kan Hensigten hellige Midlet.“